

Mesebeli Afrika - Békés gorillák: az emberi faj újabb áldozatai

2010 december 07. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Míg a korábbi becslések a gorillák számának 90%-os csökkenését jósolták 2030-ra, addig a legfrisebb, ENSZ és Interpol közös jelentésb?l kiderült, hogy ez már az elkövetkez? 10 évben bekövetkezhet és egész alfajok halhatnak ki örökre.

Az okok elég egyértelműek (erről már írtam korábban is): az élőhelyeket veszélyeztető konfliktusok – gondoljunk csak bele, hol van a Virunga Nemzeti Park -, az állatok vadászata húsvéért és a legsúlyosabb probléma a hihetetlen mértékű fairság, amely ugyan csökkenő mértékű mutat, de a növekvő kínai kereslet miatt továbbra is óriási területek tűnnek el minden évben.

Aztán még ott a növekvő emberi populáció (bár eme tényező számára a konfliktusok jelentős ellenhatást jelentenek) bizonyos területeken és a rendkívül érzékeny gorillák számára halálos betegségek – de akár az emberekre is halálos Ebola-vírus. A gorillák számának fogyásához hozzájáruló különböző elemek egyébként szorosan összefüggnek, például gyakori, hogy a fakitermelők asztalára gorillák húsa kerül (és akkor még nem beszéltünk a több tucat súlyosan pusztított fajról) és egyes régiókban a piacon is hozzájuthatunk ilyen "ínyencséghez". A jelentés szomorúan konstatálja azt is, hogy bár az elmúlt hónapokban egy eddig nem ismert, nagyobb (kb. 750 fős) gorillapopulációt fedeztek fel Kelet-Kongóban, az ottani helyzet miatt valószínűleg éveken belül ezek a családok is eltűnnek.

Ma a gorillák négy alfaja (keleti síkvidéki, hegyi, nyugati síkvidéki, Cross folyó menti) egyaránt végveszélyben lévő, súlyosan veszélyeztetett faj, de a hegyi, a Cross folyó menti gorilla és a keleti síkvidéki helyzete már a végső stádiumban van. Március elején kezdődött a Nemzetközi Gorilla Megőrzési Program (IGCP) felmérése a Virungaparkban élő hegyi gorillák számáról, amely adat kritikus képet fog szolgáltatni eme csodálatos emlős sorsáról. A legrosszabb helyzet egyértelműen a Kongói Demokratikus Köztársaságban uralkodik, de ahogy a jelentés is rávilágít, egész Közép-Afrikában csak romlott a helyzet.

Pozitívumként szerepel a jelentésben, hogy a Virunga-vulkánok környékén élő hegyi gorillák megmentésének ügyében a három érintett ország: Uganda, Ruanda és a "nagy" Kongó a helyi lakosság megmozgatásával együtt összefogott, ennek eredménye, hogy ezek az állatok túléltek az elmúlt szörnyű éveket. Ha valaki egyébként azt gondolná, hogy a négy alfaj közül a hegyi gorilla a legvesélyeztetettebb, az téved, a Cross folyó menti gorillákból talán már csak 300-400 egyed élhet Nigéria és Kamerun vadonjaiban. A két ország határon élő populációira a legnagyobb veszélyt az ember jelenti, erre felé a legkisebb bűntudat nélkül vadásszák a szerencsétlen emlősöket, ennek megfelelően már csak azokon a helyeken maradtak életben családok, amelyek nehezen megközelíthetők.

Kamerun 2007-ben eszmélt először, hogy valamit tenni kellene, ekkor hozták létre a Takamanda Nemzeti Parkot, amely mára eme gorillafaj utolsó menedéke lett. Nigériában nem ennyire jó a helyzet, hiába a helyi közösségek összefogása és a nemzetközi segítség, a bürokrácia és a korrupció miatt továbbra is csak a Takamandával határos Cross Folyó Nemzeti Parkban van békességük a fémlelősöknek. És hogy a helyiek számára mit is jelent egy ilyen állat elejtése, álljon itt Emmanuel Oshibeka elég régi vallomása, akit még 2006-ban ítéltek hat hónap börtönre 3 Cross folyó menti gorilla megöléséért: "Egy csoportban voltak, én pedig kutyával kerestem őket. A kutya kiszimatolta őket és odavezetett az üvöltő gorillákhoz, amelyek egy fa tetején kapaszkodtak. Elkezdtem lenni rájuk, és egyesével lehullottak, majd a földön szépen feldaraboltam őket."

És bár később nemzetközi támogatással más megélhetést kerestek Emmanuelnek, a férfi azt mondta, ha ismét megélhetési nehézségei lesznek, újra beveti magát a vadonba. Visszatérve az egész gorilla-fajra, szomorúan vegyük tudomásul a tényt, hogy bizony egy-egy elejtett gorilla halálában nekünk is véres lehet a kezünk, hiszen egy arany- vagy koltánbánya munkásainak húsról van szükségük és mivel pénz nincs, azt kell enni, amit a természet kínál. Ráadásul a helyi lakosság, amely egykor tabuként kezelte a gorillahús fogyasztását, mára félretette elveit és sokszor még a menekülttáborok lakói is az útszélen keresnek betevőt.

Végül szomorúan elmondható, hogy a nemzetközi közvélemény csak a hegyi gorillák helyzetéről bír tudomással, pedig a másik három alfaj helyzete is kritikus, sőt a két nyugati alfaj sokkal gyorsabb ütemben pusztul, mint keleti társai.

www.mindennapiafrika.info - A Flag Polgári Műhely partnere

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni gyalástról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló

